

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/90/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1214215459
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1214215459.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Branislava Krála a členov senátu JUDr. Martina Murgaša a JUDr. Zuzany Kučerovej, v právnej veci žalobcu: DRUDOP, stavebné a opravárenské družstvo, IČO: 00 168 017, so sídlom Bajkalská ul. č. 31, Bratislava, zast. Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., so sídlom Bajkalská ul. č. 31, Bratislava proti žalovaným: 1/ U.. O. P. F., A.. XX.XX.XXXX, W. L. J.. Č.. XXXX/XX, Ž., 2/ P.. O. F., A.. XX.XX.XXXX, W. L. J.. Č.. XXXX/XX, Ž., obe zastúpené JUDr. Ivanom Mikloškom, advokátom, Hodžova ul. č. 13, Žilina, o určenie právnej neúčinnosti právneho úkonu, na odvolanie žalovaných proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. marca 2016, č. k. 67C/41/2015- 133, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušuje a vec mu v tomto rozsahu vracia na nové konanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie konanie zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Zároveň rozhodol, že žalobcovi sa vracia súdny poplatok za žalobu v sume 92,80 eur, ktorý mu bude po právoplatnosti uznesenia poukázaný cestou Slovenskej pošty, a.s..
2. Súd prvej inštancie konanie zastavil podľa § 96 ods. 1 O.s.p., keďže žalobca vzal žalobu späť. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že k zastaveniu konania nedošlo jednoznačne správaním či už žalobcu alebo žalovaných. Taktiež nemožno jednoznačne ustáliť, že by žaloba bola žalobcom podaná nedôvodne prípadne, že by k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovaných, nakoľko k zániku záväzku došlo plnením tretej osoby. O vrátení súdneho poplatku rozhodol podľa § 11 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch.
3. Proti tomuto rozhodnutiu podali odvolanie žalované 1/, 2/ a napadli ním výrok o trovách konania. Navrhli, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie. Uviedli, že žaloba žalobcu bola od počiatku absolútne právne neopodstatnená, nakoľko k uzatvoreniu napadnutej kúpnej zmluvy došlo pred vznikom pohľadávky žalobcu voči predávajúcemu P. A.. Je nesporné, že k zastaveniu konania došlo nie z dôvodu správania sa žalovaných po podaní žaloby, ale výlučne z dôvodu späťvzatia žaloby zo strany žalobcu. Žalobca tak procesne zaviniť, že sa konanie muselo zastaviť.
4. Žalobca sa k odvolaniu žalovaných písomne nevyjadril.
5. Odvolací súd (v poradí prvým) rozhodnutím zo dňa 22.06.2016, č. k. 6Co/215/2016-157 uznesenie súdu prvej inštancie napadnutej časti potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu vyplynulo, že žalobca vzal podanú žalobu späť pre správanie sa žalovaných a preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v zmysle § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p. Nebolo v tejto súvislosti rozhodujúce, že vymáhateľnú pohľadávku (od neuspokojenia ktorej sa potom odvíjala samotná žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu), nezaplatili žalobcovi priamo žalované, ale zaplatila ju matka žalovaných a zároveň právna zástupkyňa dlžníka. Po uhradení vymáhateľnej pohľadávky

žalobcovi, prestala mať opodstatnenie i žaloba o určenie neúčinnosti právneho úkonu, a teda uhradenie vymáhateľnej pohľadávky žalobcovi bolo dôvodom späťvzatia žaloby v tomto konaní. S poukazom na uvedené poukázal na to, že o trovách konania mal potom súd prvej inštancie rozhodnúť podľa § 146 ods. 2 druhá veta O.s.p., keďže k späťvzatiu žaloby došlo pre správanie žalovaných, pričom bolo potrebné priznať náhradu trov konania žalobcovi proti žalovaným. Uviedol, že zavinenie zastavenia konania treba posudzovať výlučne z procesného hľadiska (podľa procesného výsledku), t.j. z hľadiska vzťahu výsledku chovania sa žalovaného k požiadavkám žalobcu. Mal za to, že vymáhateľná pohľadávka, o ktorú sa opierala odporovacia žaloba (ktorá smerovala k zamedzeniu jej ukrátenia), bola v priebehu súdneho konania uspokojená (uhradená), čím podaná žaloba stratila svoje opodstatnenie. Práve z tohto dôvodu potom žalobca zobral žalobu späť. Nebolo preto rozhodujúce, kto túto pohľadávku uhradil (či to boli priamo žalované, alebo tretia osoba - v danom prípade matka žalovaných a právna zástupkyňa dlžníka). V konaní nebolo preukázané, že by žalované s uhradením vymáhateľnej pohľadávky žalobcu ich matkou prejavili nesúhlas. V ďalšom odvolací súd poukázal na to, že nebolo možné posudzovať dôvodnosť podanej žaloby z hmotnoprávneho hľadiska (bolo potrebné skúmať zavinenie zastavenia konania z procesného hľadiska). Bolo na žalovaných, či vymáhateľná pohľadávka bude uspokojená, alebo nie. Ak by v priebehu súdneho konania nedošlo k uspokojeniu vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, tento by žalobu nezobral späť a súd by v merite veci po posúdení vecnej opodstatnenosti podanej žaloby rozhodol. Nakoľko však žalobca nenapadol uznesenie súdu prvej inštancie odvolaním, nemohol odvolací súd napadnuté uznesenie zmeniť v jeho prospech tak, že mu prizná náhradu trov konania.

6. Na podklade podanej ústavnej sťažnosti žalovaných, Ústavný súd Slovenskej republiky svojím nálezom zo dňa 08.02.20170 sp. zn. I. ÚS 629/2016-24 zrušil uznesenie odvolacieho súdu zo dňa 22.06.2016, č. k. 6Co/215/2016-157 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho nálezu ústavný súd poukázal na to, že z ustanovenia § 146 ods. 2 O.s.p. vyplývali tri predpoklady priznania náhrady trov konania žalobcovi, a to späťvzatie žaloby žalobcom, správanie žalovaného a dôvodnosť žaloby. Uviedol, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nie je zrejmé, či sa zaoberal dôvodnosťou žaloby. Pokiaľ dôvodnosť žaloby odvolací súd vyvodzoval iba zo skutočnosti, že matka sťažovateľiek po jej podaní pohľadávku tretej osoby (predávajúceho, nie kupujúcich sťažovateľiek) žalobcovi zaplatila, ide o svojvoľný formalistický postup, ktorý bol v priamom rozpore nielen s textom § 146 ods. 2 O.s.p., ale i s jeho zmyslom a účelom. Odvolací súd totiž konanie tretej osoby, ktorá nebola ani účastníčkou dotknutého konania o žalobe žalobcu, ani nebola účastníčkou kúpnej zmluvy, čiže bola osobou odlišnou od sťažovateľiek, ktoré boli účastníkmi sporu, svojvoľne považoval za konanie žalovaných sťažovateľiek, v dôsledku čoho mali sťažovateľky zaviniť nedôvodné začatie sporu, hoci neboli účastníkmi žiadneho právneho vzťahu so žalobcom, z ktorého by vznikla pohľadávka, kvôli uspokojeniu ktorej žalobca podal žalobu a po jej uspokojení treťou osobou ju zobral späť. V intenciách uvedeného sa teda odvolací súd náležite nevysporiadal s tým, či tu bol daný hmotnoprávny právny vzťah medzi žalobcom na jednej strane a žalovanými sťažovateľkami na strane druhej, na základe ktorého by sťažovateľky boli zaviazané na splnenie pohľadávky žalobcovi, ktorá splnením treťou osobou urobila žalobou bezpredmetnou, v dôsledku čoho musel zobrať žalobu späť, ak nechcel v spore prehrať.

7. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že uznesenie treba v napadnutej časti zrušiť.

8. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (zák. č. 160/2015 Z.z.), právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Vzhľadom na uvedené odvolací súd pristúpil k preskúmaniu vecnej správnej napadnutého rozhodnutia, keďže odvolanie bolo podané dňa 11.04.2016 (t. j. za účinnosti zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok), a preto i účinky podaného odvolania zostali zachované aj po nadobudnutí účinnosti zákona č. 160/2015 Z.z. (Civilný sporový poriadok).

Podľa § 256 ods. 1 C.s.p., ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 256 ods. 2 C.s.p., ak strana procesne zavinila trovy konania, ktoré by inak neboli vznikli, súd prizná náhradu týchto trov protistrane.

Podľa § 257 C.s.p., výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

9. Ak súd zastavuje konanie (napr. z dôvodu späťvzatia žaloby, pre nedostatok podmienky konania a pod.) musí sa pri rozhodovaní o trovách konania zaoberať najprv tým, či niektorá strana sporu zavinila, že konanie muselo byť zastavené. Zavinenie môže spočívať napr. v tom, že strana sporu podala žalobu vo veci, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté alebo o ktorej už prebieha iné konanie, že žalobu podala proti niekomu, kto nemá spôsobilosť byť účastníkom konania, že vzala žalobu späť a pod. Ak zastavenie

konania bolo stranou sporu zavinené, súd prizná druhej strane sporu (protistrane) náhradu trov konania podľa § 256 ods. 1 C.s.p..

Ak je dôvodom zastavenia konania späťvzatie žaloby, žalobca nezavinil zastavenie konania, ak vzal späť žalobu, ktorá bola podaná dôvodne, pre správanie sa žalovaného. Ide najmä o prípady, keď žalovaný po začatí konania žalobcu uspokojil (zaplatil vymáhanú pohľadávku, uzavrel so žalobcom navrhovanú dohodu a pod.).

10. V danej veci súd prvej inštancie nepostupoval správne, keď o trovách konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. účinného do 30.06.2016. Súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o trovách zastaveného konania postupovať podľa § 146 ods. 2 O.s.p. účinného do 30.06.2016 (v súčasnosti podľa § 256 ods. 1 C.s.p.) a teda prioritne skúmať, ktorá z procesných strán zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Z tohto dôvodu odvolací súd zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. c) C.s.p. uznesenie súdu prvej inštancie v napadnutej časti a vec mu v tomto rozsahu vrátil podľa § 391 ods. 1 C.s.p. na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Bude úlohou súdu prvej inštancie skúmať, ktorá strana sporu procesne zavinila, že sa konanie muselo zastaviť. Ak zastavenie konania zavinil žalobca späťvzatím žaloby, bude povinný nahradiť žalovaným trovy konania. Ak by súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba bola podaná dôvodne a k jej späťvzatiu došlo pre správanie sa žalovaných, bude platiť, že zastavenie konania procesne zavinili žalovaní. V tomto smere však bude potrebné (v zmysle záverov nálezu Ústavného súdu SR) skúmať, či tu bol daný hmotnoprávny právny vzťah medzi žalobcom na jednej strane a žalovanými na strane druhej, na základe ktorého by žalovaní boli zaviazaní na splnenie pohľadávky žalobcovi, ktorá splnením treťou osobou urobila žalobou bezpredmetnou, v dôsledku čoho musel zobrať žalobu späť, ak nechcel v spore prehrať.

Odvolací súd, napriek jeho viazanosti kasačnou judikatúrou Ústavného súdu SR v jeho náleze zo dňa 08.02.2017, sp. zn. I. ÚS 629/2016-24, si dovoľuje podotknúť, že závery Ústavného súdu SR nezohľadňujú podstatu tohto sporu, ktorým bolo určenie neúčinnosti právneho úkonu. Podkladom konania o určenie neúčinnosti právneho úkonu nie je totiž existencia priameho hmotnoprávneho vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, na základe ktorého by žalovaný bol zaviazaný na splnenie pohľadávky žalobcovi (teda nejde tu o vzťah, z ktorého by žalovanému vznikla priama povinnosť plniť žalobcovi), ale existencia hmotnoprávneho vzťahu medzi dlžníkom žalobcu a žalovanými (právny úkon - zmluva), ktorým sa dlžník žalobcu snažil zbaviť svojho majetku s cieľom ukrátiť vymáhateľnú pohľadávku žalobcu (teda existencia hmotnoprávneho vzťahu dlžníka žalobcu a žalovaného). Preto požiadavka Ústavného súdu SR zisťovať v takomto konaní existenciu hmotnoprávneho právneho vzťahu medzi žalobcom na jednej strane a žalovanými na strane druhej, na základe ktorého by žalovaní boli zaviazaní na splnenie pohľadávky žalobcovi, ako predpoklad skúmania dôvodnosti podanej žaloby o určenie neúčinnosti právneho úkonu pre rozhodnutie o trovách konania podľa § 146 ods. 2 O.s.p., resp. § 256 ods. 1 C.s.p., nezohľadňuje podstatu sporu o určenie neúčinnosti právneho úkonu.

11. V ďalšom odvolací súd poukazuje na to, že v sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.), resp. zásadou procesného zavinenia zastavenia konania (§ 256 C.s.p.). Len výnimočne nemusí súd úspešnej sporovej strane priznať náhradu trov konania, resp. neuložiť povinnosť neúspešnej sporovej strane nahradiť trovy konania úspešnej sporovej strane (§ 257 C.s.p.). Ide však o ustanovenie, ktoré z hľadiska náhrady trov konania predstavuje výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu (cit. ustanovenie je teda použiteľné i na prípady rozhodovania o trovách konania, kedy bolo konanie zastavené). Je odôvodnené tým, že prísna aplikácia ustanovení o náhrade trov konania by mohla v konkrétnych prípadoch viesť k nežiaducim tvrdostiam. Zákon preto stanovuje všeobecné podmienky, za ktorých môže dôjsť rozhodnutím súdu k zmierneniu dôsledkov právnych noriem upravujúcich platenie a náhradu trov konania. Toto zákonné ustanovenie dopadá na tú sporovú stranu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Predpokladom jeho použitia je existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov inak úspešnej sporovej strane. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať preto z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci a rozhodnutie musí byť aj náležite odôvodnené.

12. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je významným z hľadiska aplikácie § 257 C.s.p. nielen charakter konania alebo charakter procesnej situácie, ale i okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku na súde, postoj sporových strán v konaní (súd v tomto smere prihliadne najmä na okolnosti, či sporová strana, ktorej sa priznáva náhrada trov konania, uviedla skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý jej patril; to neplatí, ak nemohla tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť), pričom je potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých sporových strán. Významným z hľadiska aplikácie tohto ustanovenia teda môže byť tiež to, za akých okolností bol nárok uplatnený na súde, aký bol postoj sporových strán k veci, ako pristupovali v priebehu konania k plneniu

svojich procesných povinností a pod. Je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale treba zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia na majetkové pomery oprávnenej sporovej strany. Vo všeobecnosti možno povedať, že vždy treba zvažovať okolnosti konkrétneho prípadu, a to nielen okolnosti spočívajúce vo veci, ale i okolnosti na strane sporových strán, a to nielen tej, v koho prospech má byť toto ustanovenie použité, ale aj na strane tej, ktorej inak patriaci nárok nie je priznaný, či totiž možno od nej spravodlivo požadovať, aby trovy konania znášala bez nároku na ich náhradu, keď mala v konaní úspech.

13. Súd síce môže postupovať podľa § 257 C.s.p. a náhradu trov konania celkom alebo sčasti nepriznať len sporovej strane, ktorej by sa inak náhrada trov konania priznávala, avšak záver o úspešnosti sporovej strany v konaní musí byť náležite odôvodnený. Z rozhodnutia preto musí byť zrejmé, ktorej sporovej strane a z akých dôvodov patrí náhrada trov konania a následne z akých dôvodov podľa § 257 C.s.p. jej ich súd celkom alebo sčasti nepriznáva. S poukazom na uvedené bude preto potrebné, aby sa súd prvej inštancie (potom, čo ustáli, ktorá sporová strana procesne zavinila zastavenie konania), zaoberal i možnou existenciou dôvodov hodných osobitného zreteľa pre nepriznanie trov konania tej strane sporu, ktorá zastavenie konania procesne nezavinila a ktorej by inak, bez existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, vznikol nárok na ich náhradu. V tomto smere preto bude rozhodujúce posúdiť okolnosti, ktoré viedli žalobcu k uplatneniu nároku na súde, ktoré ho viedli k späťvzatiu jeho žaloby, postoj sporových strán v konaní, pričom bude potrebné prihliadať k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých sporových strán.

14. Naostatok odvolací súd dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že súd prvej inštancie podľa novej právnej úpravy (zák. č. 160/2015 Z.z.) v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhoduje už iba o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 C.s.p.). Iba takéto rozhodnutie potom môže byť následne predmetom odvolacieho prieskumu podľa § 357 písm. m/ C.s.p.. Až po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania (za predpokladu, že takýto nárok na náhradu trov konania bol sporovej strane priznaný) až v ďalšom rozhodne súd prvej inštancie, a to samostatným uznesením, o výške tejto náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Takéto rozhodnutie vydáva súdny úradník, ako samostatné uznesenie, proti ktorému nie je prípustné odvolanie, ale iba sťažnosť, o ktorej rozhodne súd prvej inštancie (§ 239 ods. 1 C.s.p.). Je tak zrejmé, že samostatné uznesenie o výške náhrady trov konania v prípade podania sťažnosti voči nemu sa už nepredkladá odvolaciemu súdu (nie je tam prípustné odvolanie), ale o nej rozhoduje súd prvej inštancie.

15. Výroky uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým bolo konanie zastavené, a ktorým súd vrátil žalobcovi súdny poplatok vo výške 92,80 eur, neboli napadnuté odvolaním a nadobudli právoplatnosť.

16. V novom rozhodnutí o trovách konania rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 C.s.p.).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovoliacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovoliací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovoliateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovoliací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovoliací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).